

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΕ ΦΛΕΡ

ῬΩΜΑΝΤΙΖΟ

Ἀπὸ τὸν Θίασο ΑΝΔΡΕΑΔΗ στὴν «Βρεττανία»

Ἀλήθεια συγκινητικὴ ἢ περιπέ-
ταια τοῦ σεβασμιώτατου Πήτ Ἀμ-
στεμ ποὺ ὁ Ρομπέρ ντέ Φλέρ μᾶς
ἔδωσε στὸ «Ῥωμαντιζο» του καὶ ποὺ
ὁ θίασος τῆς κ. Κατερίνας Ἀνδρε-
άδη παρουσίασε πρὶν ἀπὸ τέσσαρες
εβδομάδες τώρα ἀπ' τὴ σκηνὴ τοῦ
θεάτρου «Βρεττανία».

Ὁ σεβασμιώτατος Πήτ Ἀμστεμ
παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπ' τὴν ἐξομ-
λόγησιν τοῦ ἄγγονοῦ του πῶς εἶν'
ἔρωτευμένος μὲ μιὰ καλλιτέχνηδα,
τοῦ διηγεῖται στὸν πρόλογο—καί
μετὰ τὸ μαθαίνουμε οἱ τρεῖς κα-
λογραμμένες πράξεις ποὺ ἀκολου-
θοῦν—τὴν ἄτυχη δική του ἀγάπη
γιὰ μιὰ μεγάλη τραγουδίστρια ποὺ
ὅπως γνόρισε τὴ δόξα, δοκίμασε ὁ-
μως καὶ τὴ μέθη τῶν πολλῶν ἀνό-
μων ἐρώτων.

Ἡ τραγουδίστρια παίζει στὴν ἀρ-
χὴ μὲ τὸν ἄπειρο νέο, τὸν ἐρωτεύ-
εται σὲ λίγο καὶ μετὰ σὲ τρεῖς εβδο-
μάδες ἐξαγνίζεται ἡ ψυχὴ τῆς κά-
τω ἀπ' τὴν ἐπίδρασιν τῆς εὐγενικῆς
φυσιογνωμίας του τόσο, ποὺ ἔχει τὴ
δύναμιν νὰ τὸν διώξῃ γιὰ νὰ μὴ τοῦ
καταστρέψῃ τὴν καριέρα μὲ τὴν
παληὰ κακὴ τῆς φήμῃ.

Εἶπαμε : μιὰ συγκινητικὴ ιστορι-
οῦλα ποὺ ἂν—ὅπως λέν—ἔγραψε
πολλὰ μάτια ὅταν πρωτοδόθηκε σὲ
Ἀθηναϊκὸ θέατρο στὰ 1926 ἀπ' τὴ
Κυβέλη, σήμερα θάπρεπε νὰ περά-
σῃ ἀπαρατήρητη ἂν...

στὸν ἰδρωτὰ μας γιὰ τὴν προφύλα-
ξιν ἀπ' τὴν παμφάγο «μαύρη» τὰ
σπασμένα νεῦρα μας βρίσκουν εὐλο-
γὴ ἀφορμὴ νὰ ξεκουραστοῦν ἕστω
καὶ μὲ τὰ δάκρυα ποὺ φέρνει στὰ
μάτια ἢ ἀφήγησιν τῆς ἱστορίας ἐνὸς
ἔρωτα ποὺ δὲν ἐβῆκε τὴν εὐτυχία.

Τὸ δεύτερο ἂν εἶνε ἡ ἐκτέλεσιν,
τοῦ ἔργου ἀπ' τὸ συγκρότημα τοῦ
ἐλεύθερου καλλιτεχνικοῦ ὀργανισ-
μοῦ. Πρὶν μπουμ σὲ λεπτομέρειας,
πρέπει ἀπ' τὴν ἀρχὴ νὰ δώσουμε
τὸ εἶσοδιον μιᾶς περιφημῆς παράστα-
σης στὸν σκηνοθέτη, στὴν κ. Κατε-
ρίνα καὶ σ' ὅλο τὸ συγκρότημα τοῦ
θιάσου τῆς. Γιατ' εἶνε γεγονὸς πῶς
ἂν ἢ σάλλα τοῦ θεάτρου «Βρεττα-
νία» γερμίζει κάθε ἐράδου κόσμον, ὁ
δαικιώτερος παράγοντας εἶνε ἡ ἐ-
ξαιρετικὰ φροντισμένη διδασκαλία
τοῦ ἔργου.

Ἡ Κα Κατερίνα, ντυμένη αἰσθη-
τικώτατα—τί ὑπέροχον κρινολίον
στὴν τρίτη πράξιν—ἔδωσε μιὰ ἐξο-
χὴ Ρίτα Κανταλίνα, ἂν κι' ἡ ὑπο-
κρισία τῆς ἐμποδίζοταν λίγο ἀπ'
τὴν ξενικὴ προφορὰ ποὺ ἦταν ἀ-
ναγκασμένη νὰ δώσῃ στὴν ἡρωίδα.
Σεπέρασε ὁμως μπορούμε νὰ ποῦμε
τὴ δυσκολία χάρις στὴ γνωστὴ δε-
ξιοτεχνία τῆς κι' ἔτσι φθάνοντας
στὴ τρίτη πράξιν μᾶς ἔδωσε μιὰ
θεῖα σκηνὴ χωρισμοῦ ἀποσπῶντας
γι' αὐτὸ τὰ δίκαια χειροκροτήματα
τοῦ κοινοῦ.

Δυό ἂν ὑπάρχουν. Τό πρῶτο εἶναι ἡ ψυχολογική διαπίστωση, πῶς, στίς μέρες ποῦ ζοῦμε, μέσα στή σκληρή πραγματικότητα ποῦ δημιούργησαν ἡ περιστάσεις, ἀνάμεσα στήν προσπάθειά μας γιά τόν ἐπιούσιο καί

Ὁ κ. Χόρν στόν πάστορα, ρόλο ποῦ τοῦ πήγαινε σάν γάντι· μάς ἔδωσε ἄλλη μιά φορά τή διαβεβαίωση πῶς εἶνε πράγματι μεγάλο ταλέντο παρά τίς κάπως ψεύτικες χειρονομίες τῆς σκηνης ποῦ ξαναγυρίζει στήν Κανταλίτι ὑπακούοντας στό φλογερό πόθο του, ἡ σκηνης του ἔδειχναν μιά ολοκληρωμένη κατανόηση τοῦ ρόλου καί τόν ἀνέβασαν σέ ἄξιο συνεργάτη τῆς πρωταγωνιστρίας.

Τόν τρίτο κύριο ρόλο, τοῦ Ρόνταρμ προστάτη τοῦ πάστορα καί τελευταίου ἐραστή τῆς Κανταλίτι, ζωντάνεψε μέ μασοτρία καί τή συνθησιμένη φινέτσα του ὁ κ. Γιανίδης ὁ καλλιτέχνης φαινόμενο, ὁ καλλιτέχνης δίχως χέρια. Ἐναντίρητα στήν Ἑλλάδα τοῦλάχιστον δέν ἔχουμε πολλούς ἠθοποιούς ποῦ νά χρησιμοποιοῦν μέ τόση ἀνυση, ἡ μᾶλλον νά μὴ χρησιμοποιοῦν σχεδόν καθόλου τὰ χέρια τους.

Στοῦς ἐπεισοδιακοῦς ρόλους σημειώνουμε ἰδιαίτερα τή θεοποιίδα Θάλεια Κουρή, ὅπως ἐπίσης διαπιστώνουμε μ' εὐχαρίστηση πῶς ἡ κ. Ροζαλία Νίκα ἐναρμονίζει—ἂν ὄχι ἀπόλυτα—τό παίξιμό της μέ τίς ἀξιώσεις τῆς σύγχρονης τέχνης.

Τὰ σκηνικά, ἂν ἐξαιρέση κανεῖς τό τοιγκούνικο τοῦ ἀναπαυτηρίου τοῦ σαδασμιώτατου, πολὺ πολὺ ὤμορφα.

Γ. Α. Χ.